

hovedet vil tage den, og han er da omtrent 15 Aar gammel. Men hvad skal han nu gjøre i Tiden fra det 15de til det 18de Aar; naar han ønsker at offre sig for den militære Karriere? hvor skal han gaa hen? Er det ikke naturligt, at han kommer ind paa en saadan Skole? det er jo dog netop i de unge Aar, at han skal have den nødvendige Undervisning. Derved opnaas tillige, hvad jeg sætter Pris paa, at Eleverne i en forholdsvis ung Alder komme til Afdelingerne; thi Skolen kan kun give dem en Fordommelse, men den egentlige Uddannelse og Opdragelse kunne de kun finde i Afdelingen. Men naar som nu en Lieutenants er bleven 25—26 Aar, inden han kommer til Afdelingen fra Officersskolen, saa er han for gammel til at være modtagelig for dens Opdragelse. Jeg kan saameget mere slutte mig til det, der foreslaas, som jeg hører til dem, der beklage, at man i sin Tid nedlagde Landdetakademiet, forinden man havde fundet en anden Skole, som man kunde lade træde i dets Sted. Jeg tror, det var en daarlig Takt, man ydede en Institution, som i 1848—50 havde vist, at den havde forstaaet at løse sin Opgave; thi det var Landdetakademiet, som havde leveret de Officerer til Fodfolket og Artilleriet, som den Gang sloges. Naturligvis kan enhver Ting trænge til Reform; men hvorfor da ikke reformere den? At slaa den ihjel, er dog den daarligste Maade at reformere paa. Ved samme Leilighed tog man en anden Institution, Højskolen, med, en Institution, som havde vist sig i Stand til fuldstændig at løse sin Opgave for de videnskabelige Vaabens Vedkommende. Disse Skoler slog man ihjel, og saa satte man i Stedet for dem Officersskolen i en Form, som ikke har tilfredsstillt Nogen. Jeg tror derfor, det vil være heldigt at komme ind paa en anden Vej. Kun maa det være mig tilladt at henlede den høitærede Krigsministers Opmærksomhed paa, at, da det ikke kan undgaa, at Artilleriets og Ingeniørkorpsets Officerer gennemgaa ældste Afdeling, turde det være naturligt i selve Lovforlaget at optage en Bestemmelse, hvorefter dette bliver obligatorisk. Jeg tror nemlig ikke, det er til Fordel for Ingeniørkorpset og Artilleriet, at det overlades til de Vedkommende selv, om de ville gennemgaa den ældste Klasse eller ikke. Man danner derved indenfor det samme Vaaben 2 Klasser af Officerer, hvilket vil være til lidet Vaade, netop fordi de paagældende Vaaben i og for sig ere saa smaa. Der er endnu kun et Par Punkter, jeg skal berøre, nemlig Valgforfremmelserne og Aldersgrænsen. Hvad angaar Valgforfremmelserne, tilstaar jeg, at jeg altid har været Modstander af dem. Jeg var Modstander heraf i 1867, og jeg skal aabent og ærligt vedkjende mig, at jeg gjorde mig den Gang Umage for at overbevise enkelte ærede Medlemmer om, hvor urigtigt det var at gaa ind derpaa. Man vedtog imidlertid Valgforfremmelsen, og naar man nu spørger

mig, om jeg har forandret min Anskuelse fra 1867, da maa jeg svare: Nei, netop de Erfaringer, jeg har gjort fra 1867—74, vidne om, at jeg den Gang havde Ret. Valgforfremmelser bidrage ikke til at skabe Arbejdslyst, saaledes som man troede, den Gang man gif dertil. Nei, Arbejdslyst behøver man ikke at komme indpaa med slige kunstige Midler. Den, som har Lyst til Arbejde, vil ogsaa arbejde uden at støttes af slige Midler; thi Arbejdet er for ham en Natur, og en Trang. Man kan vel undertiden fremme et kunstigt Arbejde, men det tror jeg ikke er meget værd. Hvad jeg derimod tror er sikkert, er, at Valgforfremmelser skabe paa mange Punkter en Misforholdelse, som man ikke kender til, hvor man kun har Forfremmelse efter Aldersorden. Man sidder da med den røde Bog — for de Herrer, der ikke kende den, skal jeg oplyse, at det er Militærkalenderen — og tæller een, to, tre, eller saa og saa mange Formænd har Du, som først skulle være Kapitainer, Oberster eller Generaler, før Du kan blive Kaptein, Oberst eller General, og saa anstiller man Probabilitetsberegninger over, hvorlænge det kan være, inden man selv avancerer. Det slaar undertiden til; men endnu oftere slaar det ikke til blandt Andet af den Grund, at Formændene ikke dør til den Tid, man har beregnet. Saasnart man derimod gaar over til Valgforfremmelserne, saa har Ingen nogen sikker Fremtid; Ingen kan sige, hvorledes han vil blive stillet i Fremtiden, idet det afhænger af et Skjøn, som ligger aldeles udenfor hans Beregning. Vi have desuden hidtil ikke haft nogetjomhelst Middel, ved Hjælp af hvilket der kunde raades Bod paa de Inkonveniensier, som Valgforfremmelser førte med sig; man har det derimod andre Steder, hvor man ogsaa kender til den Slags Forfremmelser. I Holland f. Ex. er det Pligt for enhver Afdelingschef at meddele den Undergivne, naar han paa Forfremmelselisten udtaler en nedsettende Dom om ham. Det sker ikke hos os; her er ingen Pligt til at gjøre det, og det anser jeg for i højeste Grad uheldigt, men endnu uheldigere hele vort Forfremmelsesapparat, — det er næsten et babylonisk Hus, idet jo foruden Bataillonscheferne ogsaa alle Chefene for Undervisningsanstalterne ere med til at indsende Lister, — og det har den Giendommelighed, at jo længere man kommer opad, desto større bliver Indflydelsen paa Afgjørelsen og desto mindre Kjendskab til den Paagældende. Derfor tror jeg, at man bør holde paa Forfremmelsen efter Aldersordenen, selvfølgelig med Forbigaaelse af dem, man hovedet ikke anser som egnede til Forfremmelse. Jeg tror, at det vil skabe den bedste Aand og Tone i Hæren, og det er da ogsaa den Vej, man følger mange andre Steder; jeg kan saaledes henvisse til Preussen. Hvad Aldersgrænsen angaar, da er det jo et af de Midler, man anstaa det for nødvendigt at ty til, da man havde berøvet Hæ-